

Braken

Louis van Dievel

Braken

(een plaatsnaam, een werkwoord)

© 2018 – Louis van Dievel & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Foto auteur: Stephan Peleman

NUR 301
ISBN 978 94 6001 660 8
D/2018/11.676/401
e-boek
ISBN 978 94 6001 674 5

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Waai em sie ee, lalalalalala, waai em sie ee! Young man, lalalalalala!

Hey Freddy, dat is nogal een liedje, zo maken ze die niet meer.

Pfft. Ik moet even chillen. Ik heb mij weer in het zweet gedanst.

Mag ik mij hier op de trap zetten? Er komt toch geen nieuw volk meer om dit uur. Als ik in de weg zit moet ge mij maar een duw geven. Geen ruziemakers moeten buitensmijten deze nacht? Of ruziezoekers tegenhouden aan de deur?

Binnen zit het nog goed vol, amai. Den Jerry zal content zijn.

Gij ook goed verdiend, Freddy?

Mijn vijf euro hebt ge al. Zijn er nog mensen die dat geven?

Ik ga er eentje opsteken. Wilt ge er ook een?

Dat smaakt zie.

Waar is de tijd dat ge binnen nog een sigaretje mocht smoren? Ik versta dat wel, dat verbod. Het moest eens beginnen branden. Hoewel, als ge hier naar de wc's gaat, slaat de rook u in het gezicht. Dikwijls is dat van die zware zoete damp die op uw adem pakt, ge weet zeker wel wat ik bedoel. Ja, ik weet ook wel dat gij niet op alles kunt letten, Freddy.

Ik smoor Belga filter, dat is wettelijk vergif, haha. Vijf sigaretten per dag en in het weekend een half pakje. Ze moeten niet denken dat ze mij bang gaan maken met die vieze foto's van aangestaste longen en zweren en verstopte aders. Maar smakelijk is het niet.

Hoort! *Africa* van Toto, daar ben ik zot van.

Maar *hij* is binnen, en zolang hij daar aan de toog zit, blijf ik buiten.

Dat verstaat ge niet? Dat versta ik.

Ja, ga gerust pissen, ik let wel op de deur.

Amai, ik zit hier nog altijd te zweten. Als ik gelijk deze nacht elektriek in mijn benen heb, ben ik niet van de dansvloer weg te slaan.

Gilbert, gij zijt the king of the dancefloor! Gelijk gij kunt swingen en jiven en freestylen, dat kunnen er niet veel meer. Dat zeg ik niet, dat zegt den Jerry. Vroeger heette dat hier Het Paviljoen, een baancafé waar de gepensioneerden uit de verre omtrek met autobussen tegelijk werden aangevoerd. Overdag, wel te verstaan, na de noen. Ge kent dat: een dansje doen, een trappist drinken. Eentje. Veel gaven die gepensioneerden niet uit. Een trappist, een portootje voor de vrouwen, een zak chips. Er zat geen brood meer in het baancafé, zei den Jerry. Er kwam altijd maar minder volk over de vloer. Die mensen gingen dood hé. De klandizie stierf uit gelijk de dinosaurussen vroeger. En toen de vader van den Jerry zelf kwam te gaan, want hij hield Het Paviljoen open, heeft den Jerry alles radicaal veranderd. De naam, om te beginnen. Disco Inferno! Den Inferno, gelijk wij allemaal zeggen. Het interieur, de muziek, de drank, alles nieuw. Heeft den Jerry veel geld gekost, maar hij kon niet anders. Den Jerry is een echte commerçant. Gilbert, zei hij tegen mij, het zal van de babyboomers moeten komen. Dat wordt de klandizie van mijn zaak. Ik kende dat

woord niet. Babyboomers, legde den Jerry uit, zijn ook gepensioneerd, maar van een heel andere soort. Ze komen niet met de autobus maar op een zware moto, met hun lief achterop, want op hun zestigste hebben ze hun vrouw nog laten zitten voor een *mokske* van vijfenveertig. Ze hebben hun haar in een staartje en ze dragen leren broeken en van die T-shirts waarin ge hun mannenborstjes kunt zien hangen. Ze drinken gin-tonics. Dansen kunnen ze niet, nooit geleerd hé. Ze pakken pillen om te kunnen presteren. Zegt den Jerry. Ge verstaat mij wel zeker. En die gedumpte vrouwen komen ook naar den Inferno, want die hebben geen goesting om weg te kwijnen achter de gordijnen van hun appartementje, die komen hier de markt verkennen, om het zo uit te drukken. Die komen jagen. Die komen wraak nemen op hun ex-vent. Die laten een tattoo zetten. *One life, live it!* Of *Sex ain't no sin*. Weet ge wat dat wil zeggen?

Als ge er als man een beetje treffelijk uitziet, gelijk ik – ja dat is toch zo! – en ge kunt dan-

sen, dan hebt ge in den Inferno niet te klagen over een gebrek aan belangstelling. Als den Jerry *Stayin' Alive* van The Bee Gees laat opzetten, worden de dames wild, want dan weten ze dat ik niet kan blijven zitten. Ze vormen een grote cirkel rond mij en ze klappen in hun handen en ge ziet ze denken: wat een vent!

Zegt den Jerry.

Want ik zie dat niet. Ik denk alleen maar aan dansen. Ik hoor alleen maar de muziek. Ik dans mijzelf in trance.

*Feel the city breakin' and everybody shakin'
And we're stayin' alive, stayin' alive*

Als ik dan helemaal in het zweet terug op mijn vaste plek aan de toog ga zitten, laten ze mij geen minuut gerust.

Hé knappe gast, wat drinkt ge van mij?

Gij danst beter dan John Travolta, weet ge dat!? Ik heb de film drie keer gezien, ik weet waarover ik spreek.

Wilt ge subiet eens met mij slown?

Straks misschien, laat mij eerst bekomen.

Zo probeer ik mij ervan af te maken. Ik vind niks aan dat slown. Dat is niet dansen, het is wat schuifelen op dezelfde vloertegel.

Maar als ik ze niet zelf ga halen, komen ze mij van mijn barkruk trekken. Letterlijk.

Allez, toe, flauwerik! Gun mij toch dat pleziertje.

Ik geef dan maar toe, ook al weet ik precies hoe het zal aflopen.

De dames leggen hun hoofd op uw schouder en ze zuchten eens diep en ze duwen eens met hun onderbuik tegen de uwe. En ze duwen nog eens omdat ge niks terugdoet. Dat iedereen dat gezien heeft, daar zitten ze niet mee in. En dan kijken ze u verbaasd aan terwijl Tommy James en zijn Shondells maar van *Crimson and Clover* kwelen. Ze leggen zelf uw handen op hun billen, dat ge hun string kunt voelen. Ze beginnen u te kussen met hun hete drankadem. Ze moeten zich inhouden om niet in uw kruis te tasten. Waar die stijve blijft. Want dat zijn ze gewend, als ze op zoek zijn naar een vent. Een bult in de broek, een tent.

Ik krijg er de weubbes van, van dat gedoe.

Godverdoeme, denk ik dan, ik ben er weer

ingetrapt. De muziek kan niet rap genoeg gedaan zijn.

Gij zijt een rare, zeggen ze als ik merci zeg voor de dans. Want zo ben ik wel, galant, bedoel ik.

De ontgoocheling druipt van hun gezicht.

Of ze worden nijdig.

Ben ik niet goed genoeg, misschien?

Ze reppen zich naar het tafeltje van de vriendin met wie ze naar den Inferno gekomen zijn, ze drinken hun glas in een keer uit, ze bestellen een nieuw en drie minuten later zitten ze u uit te lachen. Commentaar te geven. U belachelijk te maken.

Ik weet ook wel dat het niet allemaal jonge grietjes zijn, Gilbert, zegt den Jerry dikwijls, maar ze zijn goed voorzien van oren en poten. En ge moogt er echt alles mee doen. Ik spreek uit ondervinding. Ge laat ieder weekend kansen liggen om eens goed van de grond te gaan. Als ik zo kieskeurig zou zijn als gij ...

Den Jerry neemt het er goed van, dat is waar. De leidingen spoelen, zo noemt hij dat. Voor middernacht heeft hij meestal al een vrouw mee